

6

primavera
09
revista
gratuïta

Art
Convivència
Transformació Social

casaorlandai

REPORTATGE

Disfressar la Casa

Per què disfressar la Casa? El projecte de disfressar la Casa va sorgir d'una suma de mirades, cap al passat, el present i el futur de la Casa.

PÀGINA 03

NARRATIVA

Olinda

Olinda no és certament l'única ciutat que creix en cercles concèntrics, com els troncs dels arbres que cada any augmenten un cercle.

PÀGINA 04

GENT DEL BARRI

Vahid Sibouyeah

El Vahid, o David com li diu molta gent, és el primer iranià que ha vingut a viure a Sarrià. La casualitat ha fet que hagi treballat a dos dels centres neuràlgics de Sarrià, el 'Monte' i el San Marco.

PÀGINA 08

CRÈDITS

Redacció:
Daniel Arrando, Ester Bonet, Daniel Clavera, Gerard Font, Jesús Mestre

Disseny i maquetació:
ESTAMPA

Fotografia de coberta:
Eugení Aguiló

© d'aquesta edició:
ASSOCIACIÓ CULTURAL CASA ORLANDAI
c/ Jaume Piquet 23
08017 BARCELONA
tel. 93 252 42 62
FAX: 93 280 21 28
correu e: casaorlandai@gmail.com
web: www.casaorlandai.cat

Impressió:
Fundació Tam Tam

Entitats sòcies i/o impulsores:
ACAF@ / Amanida Associació (Grup De Cri-
ança) / Amics de la Historia del Carlisme
a Catalunya (AHCC) / Aniaru, Associació
Catalana pels infants d'Ucraïna / Associa-
ció Amics i Amigues de l'Orlandai (AAAO)
/ Associació Catalana de Dansa Lliure / As-
sociació Catalana de Dislèxia / Associació
Catalana de Joves per l'Estudi i la Formació
(ACJEF) / Associació CEDRE per la Promoció
Social / Associació Geriàtrica de Catalunya
(ASGER) / Associació GRUPS, Aprenentatge
i Salut / Associació per a la infància Nens
del Món / Barcelona Women's Network
/ Chopineum. Casa de Polònia / Club de
Patchwork / Col·lectiu d'Artistes Visuals
+d3 / Col·lectiu de Dones en l'Església / Cor
Adèlia / Coral Sagnier / Coral Sarrià / De-
sign for the World / Esplai Movi de Sarrià /
Fundació Privada Centre d'Higiene Mental
Les Corts / Grup de Pintura / Grup de Pun-
tes de Coixí / Grup de Tertúlia / Illa de l'Aire
/ International Women's Club Of Barcelona
/ Lin.Cat / Lobby Europeu de Dones. Plata-
forma Catalana de Suport / Plataforma del
Gel / Setem Sarrià-Sant Gervasi / Spielsam-
stag / The British Society Of Catalunya /
Toastmasters International

Entitats col·laboradores:
l'Antàrtida / Traç / Vàrium / Esberla

Ajuntament de Barcelona
Sarrià-Sant Gervasi

La revista Orlandai no es farà responsable de
cap dels continguts. En el cas que no hi càpi-
guen tots els articles que es reben, la revista
es reserva el dret de publicar els que es con-
siderin oportuns.

EDITORIAL

Ràdio Sarrià

Des de la seva inauguració oficial el passat 29 de març del 2008, ara farà un any, Ràdio Sarrià, la primera emissora del Districte via internet, creada per ACAF@, impulsada per l'Associació Cultural Casa Orlandai i emplaçada a la tercera planta de la Casa Orlandai, està començant a tenir importància dins del nostre barri i cada vegada més intenta aglutinar entitats i associacions del districte per tal de crear una xarxa social, i d'aquesta manera donar un ús més a la Casa Orlandai com a projecte de punt de trobada, intercanvi d'idees, expressió individual i col·lectiva i creació d'art a través de programes radiofònics.

Tothom qui és veí i veïna d'aquest barri, sabem que la resposta a projectes socials és difícil, i que els problemes econòmics sobretot pel jovent, provoca una transformació del barri cap a una zona residencial que fa que activitats on és necessària la presència de joves es trobin amb una manca de participació i una garantia de continuïtat. Tot i això, Ràdio Sarrià, treballa des del voluntariat per poder mantenir i augmentar la participació i a poc a poc es va convertint amb un nou mitjà de comunicació dins del nostre barri, és per això que Ràdio Sarrià aposta per programes

en col·laboració amb entitats com ara els actuals: "L'ombra del Cedre" pgm realitzat per l'Associació Cedre per a la Promoció Social, entitat que té l'objectiu de dinamitzar l'acció social i solidària, "One World" pgm fet amb anglès i realitzat pel grup Internacional Women Club of Barcelona, pgm d'entrevistes per a la integració social, "EAP Sarrià a la Ràdio" pgm fet pels metges del cap de Sarrià, consells, dubtes, previsions, etc., de les malalties més comuns que ens envolten dia a dia, "Avalon" espai dedicat a les dones, "Entre Lletres i Versos", etc. Tots aquests programes i molts més, són els que ens diuen que malgrat els problemes que ja he comentat anteriorment que patim en el barri, fa que encara es puguin fer realitat projectes de participació i és un bon exemple que segueix els mateixos passos que la Casa Orlandai, de com gestionar i dinamitzar els espais públics.

Des de la seva inauguració, Ràdio Sarrià ha creat una Marató de Ràdio, acte cultural emmarcat dins la Festa Major de Sarrià i un acte de programa especial de ràdio al carrer, emmarcat dins les Festes de la Mercè. Aquests actes van tenir una resposta molt positiva, i ha ajudat a fer conèixer l'emissora

i a augmentar-ne la participació, i d'aquesta manera reconèixer els esforços realitzats durant aquest temps. Per tant, durant aquest segon any d'existència, l'equip vol donar continuïtat a aquests actes al carrer realitzant la segona edició de la Marató de Ràdio. Actualment, Ràdio Sarrià, compta amb un equip de nou periodistes, els quals s'encarreguen de conduir els pgms socials i d'entrevistes, i de mantenir actualitzada l'espai del web dedicat a notícies interessants del districte i una agenda d'actes, i també compta amb la participació d'una trentena de persones per produir la resta de programes radiofònics. Els programes que es poden escoltar són: 7 pgms de música especialitzada, 3 pgms d'entrevistes, 3 pgms d'entitats o associacions, 2 magazins culturals, 2 pgms de literatura, 1 pgm de cinema, 1 pgm infantil i 1 pgm dedicat als videojocs. L'emissora emet el seu senyal a través d'internet amb el sistema anomenat *ràdio a la carta*, en el qual es pot escoltar un programa actual o gravat ja fa mesos en el moment que vulguis. El seu web és: www.radiosarria.cat, i l'associació A@FAI, gestora de la ràdio, està treballant per poder emetre a partir del 2010 també a través de FM.

OPINIONS

Finances ètiques: una altra banca és possible

II ENRIC CAPDEVILA

Aclaparats pel tsunami d'aquesta crisi financera, que posa de manifest els mecanismes perversos de l'economia casino i l'enorme poder del sector financer, i que ens recorda recents episodis de sospitoses "inversions" poc ètiques de la banca tradicional (p.e., campanya BBVA sense armes, Ripsol mata...); fa que, cada cop més, necessitem garantir que els nostres diners treballen a favor dels nostres valors; una alternativa són les finances ètiques. Les finances ètiques són les que fan compatible la rendibilitat econòmica i financera amb la consecució d'objectius socials i ambientals.

Fa deu anys a Catalunya, un conjunt d'entitats de tots els àmbits es va coordinar en una plataforma, FETS-pel foment del Finançament Ètic i solidari (www.fets.org) que ha estat difonent i impulsant diferents eines de banca ètica, que, a tall de resum, en aquests moments són: **OIKOCRÈDIT**. És una cooperativa mundial que finança projectes a les zones més pobres del món. Atorga préstecs a projectes productius que donin feina i ingressos a les persones més desfavorides, fomentin la promoció de la dona i garanteixin el respecte pel medi ambient. L'any 2000 es va crear Oikocredit Catalunya, que capta fons al nostre país per invertir-los a Oikocredit Internacional, que és qui els gestiona. L'oficina catalana difon aquest model, capta inversors i tramita els interessos i la devolució de les inversions per als seus socis. www.oikocredit.cat

PROJECTE FIARE. La Fundació Inversió Ahorro Responsable (FI-

ARE), una plataforma que agrupa 52 organitzacions d'Euskadi, ha posat en marxa el Projecte Fiare amb l'objectiu de construir la primera Banca Ètica i Ciutadana nascuda a Espanya. El Projecte Fiare ofereix finançament a activitats econòmiques amb un impacte social positiu i una sortida a qui vulgui que els seus estalvis es dediquin a projectes afins amb els seus principis. En una primera fase, FIARE actua com agent de la Banca Popolare Ètica, la primera entitat financera ètica d'Itàlia. El projecte es construeix a partir de l'associació d'entitats al llarg del territori. A Catalunya, el Projecte Fiare ja està en marxa, va obrir una oficina a Barcelona el desembre de 2007. www.fiare.org

TRIODOS BANK. D'origen holandès, Triodos Bank és la primera Banca Ètica que es va implantar a Espanya; l'any 2004, quan ja era un referent de la Banca Ètica europea. Centra les seves inversions, fonamentades en criteris ètics, en tres àmbits: el medi

REPORTATGE

Disfressar la casa

II L'ARANYA CREACIÓ. Per què disfressar la casa? El projecte de disfressar la Casa va sorgir d'una suma de mirades, cap al passat, el present i el futur de la casa.

PASSAT

Es volia recuperar la tradició de l'escola Orlandai, segons la qual els nens i nenes per Carnestoltes disfressen la façana de la pròpia escola. Donar-li una continuïtat en el marc de Casa Orlandai, que funcionés també com una mostra de la vida que es fa a l'edifici i com a reclam per a la resta del barri.

PRESENT

Es tractava de recollir els eixos de la casa; l'art, la convivència i la transformació social en aquesta nova acció de Carnestoltes. Potser aquest intent fos massa ambiciós, però s'havia d'apostar per la coherència amb la ubicació del projecte. La disfressa, es pretenia també que funcionés com a excusa per apropar, entre elles, a aquelles persones i entitats que transiten quotidianament per la casa però que no es coneixen entre elles. Volia, en definitiva, ajudar a enfortir la comunitat que integra Casa Orlandai com un centre de barri, a partir d'un treball conjunt. D'aquesta forma es buscava potenciar la convivència entre tots els grups que formen la casa, anant més enllà de la convivència que ja es dona en el si d'aquests.

Per altra banda, el tema del Carnes-

toltes sempre ha estat la subversió i la crítica. Dues posicions privilegiades per a què es pugui produir la transformació social, ja que mitjançant el procés de donar-li la volta a les coses, canviem també de posicionament i mirada, desembocant, a vegades, en l'autocrítica. I aquesta, quan se suma a l'acció, condueix a la transformació social.

L'art, seria el llenguatge utilitzat per a portar a terme aquests dos últims propòsits, la convivència i la transformació social. Històricament l'art ha estat utilitzat com a eina didàctica i de poder. Tant per qui té el poder hegemònic com per qui es posiciona en contra d'aquest. L'art és un llenguatge normatiu i subversiu alhora. Aglutina la postura subversiva i la postura cohesionadora o comunitària alhora. Comunitat en tant que l'art sempre està arrelat a un lloc, a un imaginari col·lectiu.

FUTUR

Amb la il·lusió que tingui continuïtat i es repeteixi anualment, Carnestoltes 2009 ha funcionat com a projecte pilot. Esperem que la projecció que ha tingut la disfressa entre les entitats de la Casa serveixi per renovar el que és una excusa per fomentar el treball cooperatiu entre les entitats que fan ús de la

Casa Orlandai, de cara l'any vinent també.

Aquest era el projecte, però com dur-lo a terme?

Es va fer una convocatòria a totes les entitats allotjades a la casa. L'ARANYA CREACIÓ va organitzar quatre sessions on es pretenia crear un grup de treball cohesionat, a partir del qual poder decidir un tema per la disfressa.

La primera sessió va servir per presentar el projecte, conèixer-nos i veure quina idea tenia cadascú de la casa Orlandai. La forma de funcionar varen ser jocs i dinàmiques de simulació. La idea era que cada un dels representants de les entitats retornés la informació rebuda en aquesta primera sessió a tota la seva entitat. Que els i les participants en el taller reproduïssin els jocs amb la resta de les entitats i vinguessin a la següent sessió amb una proposta que hagués estat elaborada de manera cooperativa dins de cada entitat.

La segona sessió fou menys concorreguda, com a organitzadors això sempre és un xic desil·lusionant. Cada entitat va proposar el seu tema. A partir de les preguntes "Què?", "Per a què?" i "Com?" es varen desenvolupar tots els temes propo-

cooperativa, que es dedica a l'economia social, es governa per l'assemblea de socis i sòcies; la **banca ètica**, que té objectius ecosocials, té diferents formats cooperatius, fundacions... sovint sense ànim de lucre, i potencia la selecció i transparència de les seves operacions.

4.- Finalment cal tenir en compte la concentració de poder: la gran banca és accionista majoritària de les principals multinacionals dels sectors energètic, telecomunicacions, transport... Entre les economies més importants del món hi ha força entitats bancàries, que són presents als principals fóruns internacionals, com la recent cimera de Davos. Aquest mes de febrer, a Casa Orlandai, vam poder conèixer de prop Oikocredit i el projecte Fiare; són opcions al nostre abast que ens permeten qüestionar-nos els mecanismes de la banca tradicional. Ara som nosaltres qui decidim per a qui i per a què han de treballar els nostres diners...

LA DISFRESSA
Carnestoltes va visitar Casa Orlandai. L'Aranya Creació va fer una instal·lació per rebre tant destacat personatge (fotografies de Gerard Font). A la pàgina anterior, fotografia d'Asa, a la Índia, proporcionada per Oikocredit.

sats de manera individual i anònima. Després partint de les eleccions personals dels que més agradaven es va elaborar entre tots i totes les participants un "Què?", "Per a què?" i "Com?" de síntesi. D'aquesta manera vàrem assolir una llista conjunta a partir de la qual poder començar a treballar. El tema escollit va ser el de la "Diversitat".

El tema de la "Diversitat" no era gens fàcil, ja que és un tema molt abstracte i cadascú en pot tenir un concepte molt diferent. Per començar a parlar de les diferents visions, durant la tercera sessió, vàrem recórrer a una tècnica del Teatre de l'oprimint, el Teatre imatge, per veure des del nostre cos, què era això de la diversitat.

Per a ubicar-ho es va proposar treballar des d'allò concret, des de l'experiència contextual i a partir de la diversitat a Sarrià. Varen sorgir moltes coses abans no plantejades, perquè el cos, a vegades, parla més clar que les paraules. Fins i tot traïcionant, en molts casos, el pensament que racionalitzem.

El grup era molt divers i això va ajudar a tenir diferents punts de vista. No se'n oblidarà el gir de truita que va fer donar el més petit de tots, en Jan, amb la seva posada en escena de les diferències a Sarrià.

La quarta sessió va servir per prendre decisions sobre com portar a terme la disfressa. Ja teníem per fi la idea, un llibre obert que mostrés la diversitat del barri, i només era qüestió de posar-se a treballar. Gràcies a totes i tots que heu participat, perquè creiem que heu donat sentit a aquest projecte mostrant a tot el barri la vida que té la Casa Orlandai. Esperem que el proper any siguem encara més la gent que ens sumem a aquest projecte que fomenta la creativitat i que reforça i crea lligams dins la comunitat.

www.laranyacreacio.net

MELIC

Això ja ho he viscut,
crec que en una fotografia,
tu m'obligaves a fer hipoteques
i jo pensava que ja no es
mengen tramussos.
Vaig trucar i vaig dir-te que
miro de fer-me poc mal
desokupant el coixí hipòcrita
en què verges al galop
passen per davant de l'estació.

Saps,
el meu escut
pot ser un mirall...
Crec que vas penjar
i a casa els instruments musicals
provocaven una ventilació
despreocupada,
cruel, obscena.
La moral radiofònica
està pels terres,
però mirar-se el melic a l'ombra
(una relació tan helvètica,
tan *outsider*)
pot resultar arrogant.

...Es fa silenci a la sala,
corredisses entre bastidors,
s'obre el teló
(gest afectat)
Senyores i senyors!
vaig contra el sistema
que m'estic menjant amb
patatès fregides!
Truquen i m'invento una
excusa per no agafar-lo,
deixem que corri l'aire
o un banc de meduses
esquitxades per la llum de la lluna
o la simple caça d'un orgasme
o dos segles escoltant el hendrix.
Sembla una broma,
però diria que ja ho he viscut.

Roc Albalat, 2008

NARRATIVA

Olinda

Olinda no és certament l'única ciutat que creix en cercles concèntrics, com els troncs dels arbres que cada any augmenten un cercle.

Italo Calvino 'Les ciutats invisibles'

|| XANTI EIZAGIRRE.

La senyora Elisa té més de seixanta anys. Potser és més a prop ja de la setantena que dels seixanta que li compto. Cada tarda camina pels jardins de l'antic hospital 'Paolo Pini'. Un d'aquells petits oasis que sovint fa d'estrany trobar enmig d'una ciutat. Un indret que podria semblar una selva microscòpica resistint-se a desaparèixer. S'hi escolta el brogit d'una via transitada, que no es veu directament però que fa com de rumor de fil musical. Recorda que allò que envolta aquest petit bosc segueix estant dins les coordenades d'un trànsit més que res motoritzat. Els camins d'aquest paratge on passeja la senyora Elisa són asfaltats, però estan ben gastats. L'herba s'hi obre pas en clapes verdes que reproduïxen la idea d'illa. L'illa de bosc en un mar d'asfalt.

La senyora Elisa s'acosta a la zona d'horts avançant per un sender envoltat d'arbres de troncs amples, ben forts i ben alts i ben vius. Viús i nobles com ella, que va a l'hort cada dia de l'any gairebé sense excepció, acompanyada sovint pel seu company, el senyor Jodok. Cultiva hortallisses de tot tipus en un tros ple d'història. 'Horto libero', resa un cartell a l'entrada de la zona en qüestió, on amb el seu company han construït un jardí aromàtic i un viver d'esqueixos. Hi treballen com a mínim tres hores cada dia, ja sigui traient males herbes, mimant els esqueixos o recollint el que toca. Tots dos s'estan moltes estones també organitzant les cistelles de la cooperativa i pensant en com treure de tot plegat un bon rendiment. Fan aquestes coses o altres de les moltíssimes que poden ser fetes en un hort, o en una cooperativa.

Ella, a l'hort ja hi havia anat de sempre, de fet quan va entrar a la presó, aquell hort ja formava part de la seva vida, i ara, tot i que en molts sentits sent que li han pres tot, l'hort encara se'l sent seu. També hi ha una cooperativa que el vetlla, i ella en participa, i això no li pot treure ningú. Per la seva manera de ser, a la senyora Elisa això li sembla normal. Li sembla normal, normalment, però no sempre. Ara fa gairebé més de deu anys que se'n cuida especialment, i això la manté activa, perquè li ocupa un temps molt important. Fa també deu anys que va sortir per primer cop amb permís de dia de la presó. Es va trobar enmig d'una ciutat que li resultà molt familiar alhora que hostil com, si fa o no fa, li passa encara cada dia quan pel matí abandona el penal

de nou. Una ciutat que en molts sentits és també totalment aliena a l'hort que cuida la senyora Elisa. Un lloc que representa la qualitat de vida conquerida per una comunitat de persones, no més de tres-centes, que estan dia rere dia en contacte amb el que és també un projecte de desenvolupament veïnal. Un centre comunitari que va néixer fa potser ja més de tres dècades, quan una desena de persones van decidir constituir-se i ocupar l'espai abandonat d'un antic manicomi per dur-hi a terme un projecte de psiquiatria alter-

vespre la senyora Elisa va a dormir a la presó. S'hi cuina allà, la verdura que cull a l'hort. Diguem per acabar que als anys setanta, la senyora Elisa, va ser condemnada a cadena perpètua, o a un fotimer d'anys, que és el mateix, per defensar els ideals d'un altre tipus de ciutat. Llavors la senyora Elisa va fer volar pels aires un símbol de l'opressió. I el símbol era envoltat de persones, i ja se sap, les persones som intocables. Expressió ben discutible aquesta. Perquè tant si parlem de presos comuns, com polítics, com

L'exmanicomi compta també amb un hostel, un bar, un servei de catering i un teatre, a part de l'hort, tot vinculat a dinamitzar la vida social d'aquest col·lectiu.

nativa. Un projecte alternatiu a la manera pròpia de les ciutats neocòmopolites i ultraatrafegades, tan precàries en salut mental. Tot va començar quan un vell conegut de la senyora Elisa, psiquiatra de professió, va aventurar-se a coordinar el projecte que oferiria a persones amb malalties mentals la possibilitat de tenir noves oportunitats. Ara, trenta anys més tard, l'exmanicomi compta també amb un hostel, un bar, un servei de catering i un teatre, a part de l'hort, tot vinculat a dinamitzar la vida social d'aquest col·lectiu. Així no és estrany que quan la senyora Elisa avança pels jardins de l'exmanicomi cap a l'hort, es trobi amb persones de les que és fàcil dir de lluny que no hi són ben bé totes. Com per exemple Macia, que té setze anys i des d'en fa un que treballa a l'hostal i sovint, l'estona que té per passejar per aquests jardins, s'enrotlla a parlar amb tothom que passi només amb l'objectiu de treure-n'hi alguna cigarreta. Davant d'escenes com aquesta la senyora Elisa, que no fuma i que no pateix tampoc cap desequilibri neuronal greu, no distingeix entre bojos i lúcids. És prou gran i n'ha vist de prou colors com per saber que poc o molt, de prop ningú és normal. És prou jove també com per saber que és allò que ens manté ocupats el que ens allunya de perdre el nord. Per això no pensa deixar d'anar a l'hort. De manera que es manté forta, la senyora Elisa, es manté forta i lúcida tot i la ràbia acumulada d'una vida que no ha estat fàcil. Perquè la senyora Elisa té la sort de passar gairebé totes les tardes de l'any cuidant un hort fantàstic, un hort que és l'orgull del barri, tot i que peti qui peti al

de moltes històries de reclusió per raons de salut mental, els drets de les persones protagonistes massa sovint queden en segon pla. Després de descobrir la història de la senyora Elisa sento que si ara em preguntessin quina és la meua ciutat invisible respondria que és una ciutat més propera a les persones, una ciutat que posa en dubte les presons, siguin del tipus que siguin. Penso que la mateixa bona intuïció que ens fa veure que l'aïllament no resol les disfuncions mentals, ens hauria de conduir a reflexionar sobre l'altre tipus de presó. Això vol dir que mentre hi hagi gent aïllada de la possibilitat de fer una teràpia pràctica, integral i socialitzadora, de debò, serem tots una mica presos d'una mena de bogeria cruel. Res justifica que oblidem, com a col·lectivitat, que tancar persones, per molt que pugui semblar una solució de circumstàncies, no és afrontar les causes profundes de la qüestió. Motius aquests que en el cas de la senyora Elisa encara ara, donen sentit a la seva lluita per uns horts més lliures. Una lluita per espais, en definitiva, que repensin les cel·les d'aïllament urbanes.

Olinda, associació cultural situada en un barri perifèric de la ciutat de Milano, a part de l'oferiment d'oportunitats a persones malaltes mentals, cada any organitza un festival cultural d'estiu titulat: 'Da vicino nessuno è normale'.

www.olinda.org

ARTS PLÀSTIQUES

VII Jornada de Tallers Oberts d'artistes visuals a Sarrià

Neix de la iniciativa d'Ana Tiana, Jordi Estivill i Mireia Vives (Rens), tres artistes de Sarrià que un dia decidiren unir-se amb la voluntat de ser "més de tres" (+d3) i ajuntar forces i talent amb altres persones creadores del barri. La idea era aportar el seu granet de sorra per impulsar la vida cultural del districte, de la ciutat. Un cop a l'any, decidiren obrir les portes dels seus tallers amb la intenció de propiciar l'intercanvi d'experiències, de perspectives,

d'afavorir el contacte creador-observador i abonar la sensibilitat en vers l'art...d'ampliar la mirada. Aquest és el setè any consecutiu, i creixent com una bola de neu que rodola muntanya avall, ja són més de 30 artistes que obriran les portes dels seus tallers. És aquesta, una oportunitat per capbussar-se en emocions i sentiments transformats en línies, formes i colors i donar-se un bany refrescant d'art emergent a Sarrià de la mà dels seus creadors i creadores.

DATES I HORARIS:

Divendres **5 de juny** de 16 a 20 h
Dissabte **6 de juny** de 10 a 14 h i de 16 a 20 h
Diumenge **7 de juny** de 11 a 14 h

Del **30 de maig al 14 de juny** s'exposarà una mostra col·lectiva d'obra original dels i de les participants a Casa Orlandai. Podreu trobar més informació a la web: www.casaorlandai.cat
Si us interessa participar en la propera edició contacteu amb mesdetres@yahoo.es

Al carrer Canet, com molts altres carrers de Sarrià, artistes del barri poden obrir el seu taller aquesta primavera. Descobreix l'art que s'hi crea!

MÓN

El que no es diu

II JESÚS MESTRE CAMPI

Sovint, qui llegim els diaris de diaris o mirem la televisió restringim els judicis al que ens han volgut fer llegir o veure, sense anar més enllà. Això, més d'una vegada, ens fa donar per bo el discurs dominant. Però hi ha notícies que no es donen o es donen només de forma parcial i darrerament hi ha dos casos que val la pena recordar.

El primer es va produir el dia 18 de novembre de 2008, de la Sala XX de les Nacions Unides de Ginebra, en la inauguració de la cúpula realitzada per Miquel Barceló. L'acte s'ha anunciat oficialment només en dues llengües: el francès, com a llengua oficial del cantó suís al qual pertany Ginebra, i l'espanyol, com a llengua dels amfitrions. El protocol establert a les Nacions Unides determina i condiciona l'ús de les llengües de manera idèntica a la Unió Europea: Barceló, si vol parlar, ho haurà de fer en francès o en espanyol. Arribat el moment, Miquel va fins al faristol. Porta a les mans el fullotó que s'acaba de repartir, lamentablement (per normativa) només en francès i espanyol. L'obre i llegeix el text en la llengua de Ginebra. En acabar, treu un paper doblegat, el desplega, i llegeix:

"En la vivor dels miratges, me'n record d'un dia de calor enmig del Sahel, de veure el món regalimant cap al cel. Arbres, dunes, ases, gent de tot color... degotant i consumint-se. Tot això, a l'inrevés, cap per avall, és la mar, però també és una cova; la unió absoluta de contraris. La superfície líquida de la Terra amb les seves buidors més amagades. Dins d'aquesta mar coneguda hi podem veure diferents nivells:

El fons, amb els policroms moradors

El pla de l'aigua

La sabonera blanca

I, a la fi, el que reflecteix aquesta mar. El que és davall. Nosaltres!"
L'artista, doncs, saltant-se el protocol, va llegir en català aquestes paraules davant de les 700 persones convidades a l'acte. El gest no ha estat gens reconegut pels mitjans del país, tot i ser el primer català que parla la seva llengua a les Nacions Unides. I és un fet comparable al missatge de Pau Casals a la seu de l'ONU de Nova York, l'any 1971.

L'altre cas és el del fotògraf i periodista Gervasio Sánchez, recentment condecorat amb el Premi Internacional de Periodisme Rei d'Espanya en la categoria de Fotografia. Anteriorment, el passat 7 de maig, Gervasio va recollir un dels premis, l'Ortega i Gasset que atorga el diari *El País*, davant d'un públic on hi havia, entre altres personalitats, la vicepresidenta del govern, el president del Senat, diversos ministres, la presidenta de la Comunidad de Madrid i l'alcalde de la capital, a més de tots els altres mitjans de premsa. El discurs pronunciat per Gervasio Sánchez quan va pujar a recollir el premi no deuria ser del gust de públic tan il·lustre, ja que tan sols va merèixer l'ostracisme i l'oblit de tota la premsa. Que va dir Gervasio?:

"[...] Els asseguro que no hi ha res més bell al món que veure una víctima de la guerra perseguir la felicitat.

És cert que la guerra fon les nostres ments i ens roba els somnis, com es diu a la pel·lícula *Contes de la lluna pàl·lida* de Kenji Mizoguchi.

És cert que les armes que circulen pels camps de batalla solen fabricar-se en països desenvolupats com el nostre, que va ser un gran exportador de mines en el passat i que avui dedica molt poc esforç a l'ajuda a les víctimes de les mines i a desminar territoris.

És cert que tots els governs espanyols,

des de l'inici de la transició, encapçalaments pels presidents Adolfo Suarez, Leopoldo Calvo Sotelo, Felipe González, José María Aznar i José Luis Rodríguez Zapatero, van permetre i permeten les vendes d'armes espanyoles a països amb conflictes interns o guerres obertes.

És cert que en l'anterior legislatura s'ha duplicat la venda d'armes espanyoles al mateix temps que el president incidia en el seu missatge contra la guerra i que avui se segueix fabricant quatre tipus diferents de bombes clúster el comportament de les quals al terreny és similar al de les mines antipersones.

És cert que m'assec escandalitzat cada vegada que em topo amb armes espanyoles en els oblidats camps de batalla del tercer món, i que m'avergonyeixo dels meus representants polítics.

Però, com Martin Luther King, em vull negar a creure que el banc de la justícia està en fallida, i com ell, jo també tinc un somni: que, per fi, un president d'un govern espanyol tingui l'empenta suficient per posar fi al silenciós mercadeig d'armes que converteix al nostre país, ens agradi o no, en un exportador de la mort."

Hi ha notícies que s'ignoren o s'amaguen, i que són tan o més importants que les que els mitjans de comunicació ens mostren i repeteixen insistentment.

http://papermullat.blogspot.com/2008/12/405-les-nacions-unides-pau-casals-i.html
http://www.vidasminadas.com/
http://www.soitu.es/soitu/2008/05/09/actualidad/1210339264_324073.html

BARRI

Jordi Saxo, in memoriam

II CANTI

En Jordi ha mort. El Jordi Carbó ha estat un dels millors saxofonista d'aquest petit país. El domini que tenia de l'instrument li ha permès tocar en un ampli ventall d'estils que van des de la improvisació lliure dels 70, en grups com La Propiedad es un Robo, boleros amb la Orquestra de la Floresta, punk amb La Banda Trapera, d'en Morfi Grey, o el rock més glam com No Parking, amb en Johnny Estil·les.

Els bolos i col·laboracions amb grups diversos són innumerables: amb Pau Riba a Licors a Canet, o amb la Nico de la Velvet Underground en una extraordinària actuació al Casal de la Floresta. Durant els anys 80 va començar una aventura més pop amb el grup N'gai N'gai, i en els 90 va combinar diverses influències musicals: blues, soul o funky amb Dr Farlow Blues Conection i els Bisontes. Malgrat la malaltia que treballava per dins, en Jordi es va mantenir en actiu fins fa pocs dies, fent música experimental amb els Hadramawts, projectant un nou grup que s'havia de dir S'ha Acatat el Broquil, amb Enric Borau. De nou acompanyant les cançons del Seppuku. Una de les últimes vegades se l'ha vist interpretant un solo de saxo a Casa Orlandai, acompanyant a la ballarina Alba Moreno.

DE CASA ORLANDAI
El Poema de Nadal a Casa Orlandai

II JESÚS MESTRE CAMPI
Un camí!
Quina cosa més curta de dir!
Quina cosa més llarga de seguir!
[...]

Amb aquests versos comença el Cant III de *El Poema de Nadal* de Josep M. de Sa-

garra que la Coral Sarrià i Miquel-Lluís Muntané van interpretar a Casa Orlandai, el dia 22 de desembre. La Coral cloïa l'any del seu 25è aniversari, a la sala J. V. Foix no hi cabia ni una agulla i el director, Víctor Frigola, va demanar al públic que no s'aplaudís fins al final... més d'una hora controlant emocions! Els que no som creients, que no seguim el ritual d'anar cada diumenge a missa, el Nadal ens porta contradiccions: som uns hipòcrites per participar en unes celebracions en les quals no creiem? Uns caragirats que contribuïm a la banalització i comercialització d'unes emocions sence- res?

El Poema de Nadal d'en Sagarra permet retrobar un Nadal que és alguna cosa més que pares Noels grimpaïres i fartaneres de torrons. Un Nadal molt arrelat a la pell des de la infància, però que tendeix a desdibuixar-se. Un Nadal de pessebre, potser sí, però els mites també formen part de la realitat.

Sagarra, que va estrenar *El Poema de Nadal* l'any 1931 al Palau de la Música Catalana, va recollir de forma magistral tradicions catalanes al voltant del cicle nadalenc i va reivindicar el valor de la innocència enmig d'una societat obsedi- da per l'aparença i els béns materials... seguim igual? Potser pitjor? Cal, de nou, reivindicar el valor de la innocència? Les nadesles interpretades per la Coral Sarrià es van compaginant amb el recitat auster, clar i directe de Miquel-Lluís Muntané que ens transportava a un català genuí i gens empallegós, a un ús de la llengua com a vehicle musical i re- finat de transmissió oral, i que, a més, evocava metàfores i imatges relaciona- des amb la geografia, el folklore i el paisatge de la terra.

És aquesta una iniciatva que hauria de tenir continuïtat el proper any.

Les castanyoles

II MARIA ROSA RUCABADO FRANQUESA
Aprofitant l'avinentesa que ha tingut la Casa Orlandai, de programar un reduït, però intens curs de coneixement i ense- nyança d'un joliu instrument de música, les castanyoles, volem aclarir uns quants conceptes.

La castanyola és un dels primers instru- ments musicals de percussió creat per l'home. És un idiòfon, és a dir, un ins- trument que produeix el seu propi so. Ja en la prehistòria servia per comunicar-se amb els déus i traslladar notícies entre els humans. És, doncs, un instrument senzill i antic com la mateixa humanitat. I hi ha tants tipus de castanyoles com de cultures, cada una amb el seu nom ca- racterístic.

L'origen del nom castanyola és molt di- fícil de precisar. Una de les diverses opi- nions la fa d'origen llatí, del mot "casta- nea", castanyer, degut al canvi cromàtic del seu so segons el material de què són fetes, idealitzant amb el cromatisme del color que agafen les fulles de castanyer segons l'estació de l'any climàtic. Com aquesta hi ha moltes altres versions in- teressants. El so d'aquest instrument també ani- mava les festes dionisíaques amb res- sonàncies eròtiques. A Egipte i a Grècia antigues tenien forma de fal·lus i les to- caven en les cerimònies litúrgiques als temples.

Per a construir-les s'han utilitzat tota classe de materials: pedres, petxines, or, plata, llautó, iveri, etc. però sobretot la fusta ha estat el material preferit. Se n'han fet de pi, acàcia, boix, castanyer, cirerer, ginjoler, noguera, olivera, banús, granadilla, baladre, xicranda, Pernambu- co, caquier, etc.

Abans les castanyoles es tocaven d'oïda i marcaven el ritme amb les frases coreo- gràfiques determinant els passos i figu- res de ball, j que no existia cap mètode

que donés a aquest instrument de per- cussió tan peculiar, la seva pròpia auto- nomia musical.

Emma Maleras és la més important per- sonalitat artística que ha reivindicat la contemporaneïtat de tant subtil idiòfon i ha editat un magnífic mètode d'estudi. Actualment, quest instrument de per- cussió té la mateixa categoria que qual- sevol dels altres instruments simfònic- s d'acompanyament o de protagonista. Apunteu-vos al curs de castanyoles de Casa Orlandai, us ho passareu bé, j que medicament parlant, també és benefi- cós per l'artrosi de les mans. La professora és una eminent pedagoga.

Cicle de Dansa

II CARLA RICART

Aquest any la Casa Orlandai ha llançat una nova iniciativa escènica amb l'objec- tiu d'apropar la dansa al barri. El «Cicle de dansa» vol donar sortida a joves balla- rins i ballarines de Sarrià i a espectacles professionals de futura projecció. Aquest últim trimestre hem comptat amb els espectacles de l'Escola Vàrium i amb estudiants de l'Institut del Teatre, que ens han demostrat el gran potencial creatiu fruit de la vitalitat i ens han fet veure la importància de donar supor a qui està començant.

D'altres companyies han passat per la Casa Orlandai durant aquests últims tres mesos. Cal recordar la situació surrea- lista en la qual ens va endinsar la com- panyia de dansa-teatre lu&Sophie, en el seu espectacle *Herbero*, o el viatge a ter- res orientals guiat per la ballarina Cris Martín.

Vam tenir també l'honor de comptar amb una doble actuació de música en directe i dansa, amb artistes de talla internacio- nal com Dominick Borucki i Guillem Rodri, i amb una parella molt estimada per "la Casa", la formada per Alba Moreno i Jordi Carbó, conegut per tots com "El saxo", sobrenom que va defensar a la per- fectió dalt de l'escenari. Malauradament aquesta va ser una de les últimes actua- cions d'en Saxo, que unes setmanes des- prés ens va deixar definitivament. Una abraçada infinita, Jordi! Us animem a què vingueu a descobrir les diverses cares de la dansa, cada se- gon dijous de mes.

El tresor de la mú- sica eslava

La sala de concerts de Casa Orlandai (que aquest trimestre ha estrenat unes cortines que milloren l'acústica) ha allot- jat un cicle de xerrades i concerts sobre música de països eslaus, organitzat per la musicòloga Marina Sayfúllina i que compta amb el suport de l'associació Chopineum/Casa de Polònia. La pri- mera sessió, "El segle d'or de la música russa" és va dedicar als compositors M. Glinka, A. Borodin, M. Mussorgski, P. Txaikovski. Cal destacar la interpretació, per primera vegada a l'Estat espanyol, de la Sonata per piano en dos moviments, de M. Mussorgski, interpretada a qua- tre mans per Marina i Maria Moré. En la segona sessió "Lum i ombra de la mú- sica russa del segle XX", Marina ens va presentar a compositors com A. Skria- bin, S. Rakhmaninov, D. Xostakòvitx, S. Prokofiev, admirablement interpretats per Aïda Gavrilova i la mateixa Marina. La tercera sessió, "Viatge musical a Txè- quia", els compositors txecs escollits van ser B. Smetana, Z. Fibich i A. Dvo_ák.; i en la quarta i la darrera és va dedicar a la música per piano de F. Chopin. Cal con- siderar un encert aquestes concerts amb informació qualitativa d'alguns compo- sitors potser poc coneguts, ja que a part de gaudir de la música permeten ampli- ar els coneixements.

De dalt a baix, Ma-

rina Sayfúllina toca en piano en un dels concerts del cicle "El tresor de la música eslava". Ballarina en un espectacle del cicle de dansa. En Jordi Carbó, en "Saxo", en el seu darrer concert a Casa Orlandai. Unes castanyoles (fotografia Casa Parramón). I la Coral Sarrià amb Miquel-Lluís Muntané recitant "El Poema de Nadal", de Josep M. de Segarra (fotos de Casa Orlandai / Gerard Font).

Tallers per la Llengua a Sarrià

II NEUS ARANA

El consens general en valorar que el cata- là es troba en retrocés en molts àmbits públics de Sarrià, sobretot al carrer i a les botigues ha fet que la Junta de la Casa Orlandai proposi un projecte per al foment dels usos interpersonals en cata- là al barri que tindrà una durada de tres anys i es coordinarà conjuntament amb l'entitat Tallers per la Llengua.

L'avantprojecte va ser presentat el passat 27 de gener a la Casa Orlandai, a càrrec del vicepresident de Tallers per la Llengua Carles Palau, qui va exposar les grans líni- es de treball. Va insistir especialment que les eines que s'utilitzaran són el diàleg, la reflexió i la informació, amb aquestes es pretén reviscolar i fer néixer actituds fa- vorables vers l'ús del català. És en aquest sentit que el proper diven- dres 8 de maig a la tarda s'impartirà un Taller per al Foment dels Usos Interper- sonals en llengua catalana, de 4 hores de durada i places limitades. Hi són convo- cades totes aquelles persones que formen part de les entitats de la Casa Orlandai i aquelles que pel seu perfil professional o

Banc del Temps
Un projecte de bona convivència

El Banc del Temps del Districte Sarrià- Sant Gervasi ha obert les seves portes a Casa Orlandai, el mes de març. Es una iniciativa liderada per l'Associació Cul- tural Casa Orlandai, en conveni amb l'Ajuntament de Barcelona i l'Associació Salut i Família, entitat coordinadora de la xarxa de BdT de l'Estat espanyol, en la que hi podrà participar qualsevol perso- na, home, dona, gran o jove, amb inter- ès en compartir i/o intercanviar el seu temps.

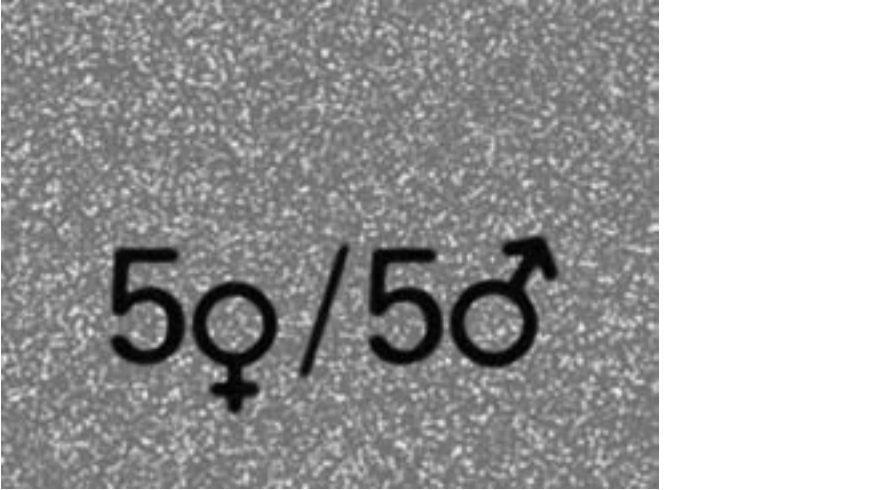
En el Banc del Temps no es fan servir els diners. La moneda que s'intercanvia és l'hora. Només cal donar el pas i atrevir-se a conèixer les possibilitats que ofereix. A la seu de Casa Orlandai, Carme López i Hèctor Martínez us facilitaran tota la informació. Podeu adreçar-vos a: Carme López / Hèctor Martínez —e-mail: car-

social.exerceixen de models lingüístics al barri.

Un dels objectius bàsics del taller és cre- ar un espai de reflexió i debat sobre els usos lingüístics i dotar de recursos als i a les assistents per tal que puguin usar la llengua catalana de manera més asseriti- va. És per això que en la seva introducció s'explica el concepte de diversitat lingüís- tica, un valor a preservar en si mateix, ja que és patrimoni de la humanitat. Actualment, al territori català s'hi par- len prop de 300 llengües. I el repte de les persones catalanoparlants, d'origen o d'adopció és fer del català la llengua de trobada de tothom: la llengua d'in- tegració i de cohesió social, reforçant i valorant molt positivament l'oportunitat d'aprenentatge i intercanvi que ens pro- porciona viure en una societat multilin- güe i amb tendència al pluriilingüisme individual.

Per a participar en el taller caldrà ins- criure's prèviament a la Casa Orlandai. Si necessiteu més informació podeu dirigir- vos al punt de recepció de Casa Orlandai.

melopezbdt@hotmail.com o Josefina Al- tés e-mail: jaltés@saludyfamilia.es, tel. 93 319 76 86—.	També podeu deixar les vostres dades a recepció.
El dia 12 de maig a les 19:00 h hi haurà una xerrada informativa a l'entorn del Banc del Temps, a la que estan convida- des totes aquelles persones que ho de- sitgin.	El Banc del Temps és un projecte de bona convivència, un punt de referència per conèixer i donar-se a conèixer. A tra- vés del Banc del Temps descobrirem las qualitats amagades i ens donarem su- port els uns als altres. El Banc del Temps de Sarrià-Sant Gervasi servirà de punt de trobada entre persones novvingudes i gent del barri de tota la vida.
Animat a participar-hi!	

50/50

En motiu de les Eleccions Europees d'aquesta primavera, el Lobby Europeu de Dones-Plataforma Catalana de Suport ha preparat la "Campanya 50/50 per a la Democràcia: no hi ha democràcia euro- pea moderna sense la igualtat de gènere". Aquesta campanya té com a objec- tiu garantir la representació equitativa de dones i homes en el nou Parlament Europeu que serà elegit el juny de 2009 i en la propera Comissió Europea. La campanya rep el suport de personalitats destacades de tot Europa, com el presi-

dent i la vicepresidenta de la Comissió Europea, José Manuel Barroso i Margot Wallström, la guanyadora del Premi No- bel, Orhan Pamuk, el primer ministre de Bèlgica, Yves Ficarme, el president d'Eslovènia, Danilo Turk, l'expresidenta d'Irlanda Mary Robinson i l'expresidenta del Parlament Europeu, Simone Veil. Si us voleu adherir, podeu omplir la butlle- ta que trobareu al punt d'informació de Casa Orlandai. Podeu trobar més infor- mació al web: http://www.5050democracy.eu/

Vahid Sibouyeah

“La gent d'aquí és molt semblant a la de Teheran”

II TEXT: DANI CLAVERA II FOTO: EUGENI AGUILÓ. El Vahid, o David com li diu molta gent, és el primer iranià que ha vingut a viure a Sarrià. Fa 23 anys, va decidir marxar de la seva ciutat per canviar d'aires i va venir a parar a Barcelona. La casualitat ha fet que hagi treballat a dos dels centres neuràlgics del Sarrià, el 'Monte' i el San Marco. Com ell diu coneix més sarrianencs que veïns de la Trinitat Vella, on hi té casa seva.

Barcelona està considerada una ciutat cosmopolita on hi viu gent de tot arreu. Al centre s'hi respira un ambient similar al de moltes grans capitals del món. Però això no passa a tots els barris. Sarrià és un d'aquests casos, i pel que fa a la immigració sembla que resisteix com el llogarret de l'Astèrix i l'Obèlix, intentant mantenir la seva república independent. D'italians i de francesos n'hi ha per la proximitat de les dues escoles, però a aquests no se'ls considera immigrants. Però la immigració és un fenomen que no es pot aturar. Moltes dones de fer feina

prop del Marroc. Passat el temps i amb les guerres d'Iraq pel mig, ara tothom té clar que l'antiga Pèrsia està més enllà de Turquia.

Va venir a parar a la ciutat per casualitat i després de treballar a altres barris va arribar a Sarrià. Primer va fer de cambrer al bar Monterrey i ara des de fa dos anys ho fa a la cafeteria San Marco. El Vahid assegura que aquest barri funciona com un poble on tothom es coneix. També explica que el va sorprendre l'ús bastant generalitzat del català, un idioma que ell ha après a parlar perfectament. Però a diferència del que

“la gent pensava que Iran estava a prop del Marroc”

véien d'Amèrica del sud buscant una sortida més digna per a la seva família, hi ha cambres provinents d'Àsia i Àfrica i, ara fa poc, acaba d'obrir la primera botiga de queviures (el primer paki) regentada per pakistanesos.

Vahid Sibouyeah, tot i fer només vuit anys que va arribar a Sarrià, és un dels primers immigrants que treballa al barri (viure-hi ja és una altra cosa). Explica que a Iran la idea que tenen d'Espanya és que a tot arreu hi ha toros, flamenc, la Tomatina i el San Fermín. És a dir, coneixen moltes més coses d'aquí que nosaltres d'allà. Quan va arribar, fa 23 anys, assegura que la gent pensava que Iran estava a

“vaig començar a parlar català a Sarrià”

“coneixia els toros, el flamenc, la Tomatina i el San Fermín”

podria semblar, per a ell la gent de Teheran i la gent de Sarrià és bastant semblant, diu que som igual d'oberts i hospitalaris. Pel Vahid això es va fer evident amb la resposta dels veïns quan va partir la pallissa que li van clavar uns indesitjables, que ell assegura que eren de fora del barri.

Viu a Trinitat Vella però es passa moltes més hores a Sarrià, per això el Vahid assegura que coneix molts més sarrianencs que no pas veïns del seu barri. Una cosa és treballar a la zona alta de la ciutat, però una altra molt diferent és poder-hi viure. Malauradament tant els joves com els immigrants tenen poques opcions de poder quedar-se a Sarrià. Per molta crisi que hi hagi, comprar o llogar un pis a Sarrià és per a la majoria de barcelonins, impensable. Una manera molt curiosa de mantenir

tothom al seu lloc a Barcelona.

Una de les preguntes típiques quan s'entrevista a algú com el Vahid és: tens ganes de tornar al teu país? Ell respon: “quan vull descansar m'agrada anar a casa meva i casa meva és aquí, allà no tinc lloc on viure, potser quan em jubili...” És fàcil posar al sac de la immigració a tot aquell que ve el primer món per necessitat, però també hi ha qui prefereix viure en un lloc diferent a allà on ha nascut i punt. Aquest és el cas del Vahid i de molts estrangers que passen per aquí i s'hi queden, sense pensar que en realitat haurien de tenir ganes de viure al país que el va veure créixer.

Per acabar una curiositat. Quan va deixar de treballar al Monterrey i va anar al San Marco el més fàcil és pensar que va trobar aquesta nova feina per proximitat. Resulta que no, que va torbar la feina a la cafeteria per un anunci al diari.

dani@daniclavera.com
estudi@eugeniaguilo.com